

برسی. مشکل ما اینجاست که در خیلی از موضوعات وقتی به مشکل برمیخوریم دنبال راه چاره میگردیم. سالها و استادیومهای ما متفاوت از سالنهای سینما و تئاتر است. در خیلی از گردهماییها مشخص است که چه کسی می خواهد صحبت کند ولی در بازی و رقابت احتمال دارد رفتار یک بازیکن، یک سکو را عصبانی کند. در رقابت های ورزشی متغیرها خیلی زیاد هستند. اشتباه داور می تواند تنش را شود، نه فقط در ایران که در دنیا همین است. وقتی می دانیم باید بیشتر فکر کنیم و بیشتر به دیسیپلین توجه کنیم تا مخاطب آسیب نبیند. نکته ای که خیلی ها به آن توجه نمی کنند و فکر می کنند برگزاری مسابقه کار راحتی است چون متغیرهای حین برگزاری خیلی زیاد است باید از قبل به همه آنها فکر کرد.

◀ در ایران یعنی بیشتر از اینکه علم مدیریت باشد، سلیقه است. این مشکل ساز می شود. سلیقه هست. مستند نکردن. حتی برای برگزاری دربی مجموعه انتظامی و گروه برگزاری نیست. حالا دربی های زیادی برگزار کردیم و هیچ وقت نشده کار کارشناسی کنم با تحلیل دربی و استفاده از تجارب دربی های قبل. شرایطی را به وجود بیاوریم که همه از آن لذت ببرند. زمانی بود که وقتی دربی ها مساوی می شد همه می گفتند از قبل بستند.

◀ آخر شب قبل از بازی بازیکنان دو تیم در یک رستوران کنار هم شام می خوردند. همین مسأله شائبه به وجود می آورد.

شب قبل از بازی به رستوران می رفتند تا وقتی به زمین می روند بازی جوانمردانه و رفاقتی شود. وقتی با جمعیت زیادی انسان طرف هستیم که دنبال موفقیت تیم خودشان هستند و با احساسات طرف هستید، شما باید مدیریت احساسات بلد باشید. البته اول باید به احساسات احترام بگذارید. بعضی ها هم می خواهند بازی زیبا ببینند و هم برنده باشند اما یکی از آنها حاصل نمی شود و یا هر دو با مشکل مواجه می شوند. اینجاست که باید برای او حل مسأله تعریف کنید و در حوزه اجتماعی آنالیز شود. فوتبال یک ورزش ساده نیست. فوتبال در دنیا با زندگی جوامع بشری عجین شده و نباید فوتبال برای ما تهدید باشد و باید به عنوان فرصت از آن استفاده کنیم، برای نشاط جامعه، اقتصاد ورزش و حتی حوزه رسانه می تواند در فوتبال رشد کند؛ در حوزه رسانه ورزشی و خصوصی. ما می توانیم پلتفرم هایی در سکوهای استادیوم داشته باشیم که کار اقتصادی شود. زیبایی های فوتبال خیلی زیاد است، اما با چهار حرکت چهره زشتش بیشتر برجسته می شود و همه هارمونی و زیبایی ها فراموش می شود. رویداد خیلی اجتماعی و مهمی است. یک جوان بازیکن مورد علاقه اش را با نکات و اطلاعات کامل و رفتارهایش، حتی

مدل مو و اصلاح او را زیر نظر می گیرد. وقتی اثرات اجتماعی اش خیلی زیاد است چرا نباید به دید اجتماعی به آن نگاه کنیم؟

◀ این صحبت های شما درست است و کسی در آن شک ندارد، اما فکر نمی کنید این مسائل اولیه است؟ فوتبال برای امروز و دیروز نیست و تازه هم به ایران نیامده. از ۱۰۰ سال قبل آمده و ایران هم سال هاست لیگ دارد. این مسائلی که شما اشاره کردید چه زمانی قرار است درست شود؟ برخلاف شما که معتقدید فوتبال تهدید نیست اما عده کمی آن را همچنان تهدید می دانند. اینکه فوتبال را ظهیر یا وسط هفته برگزار می کنند یا استادیوم ها در فاصله زیادی از شهرهاست یا ورود تماشاگران محدود می شود برخلاف صحبت شما برای هیجان و لذتی است که می گوید. چه زمانی قرار است نگاه شما حاکم شود؟

ما درباره وزارت ورزش و عملکرد آن صحبت می کنیم و معتقدیم باید به سمتی برویم که این فضا طوری مدیریت شود تا فوتبال بعد از ۱۰۰ سال راه اندازی، بازی هایش را به نفع مردم استفاده کنیم. البته در جای جای زندگی مردم هم اکنون جاری است. من ۲۰ سال پیش پسرم را بر دم استادیوم آزادی برای تماشای بازی فوتبال، اما تنها ۱۵ دقیقه ماندم و وقتی دیدم فضا، فضای خوبی برای پسر نوجوان من نیست، سریع آنجا را ترک کردم، ولی همان فضا را هم می شود مدیریت کرد. معمولی ترین مسأله این است که باشگاه های لیگ برتری کلی هزینه می کنند، اما تیم های مدیریتی باشگاه ها فقط برای موزیک، شعر یا سرود این کار را می کنند و چند سفارش برای تولید سرود می دهند. خیلی کارها می شود انجام داد چرا که مخاطب در اختیار شماست. از این جهت می گویم موضوع قانون و عدالت، می تواند یکی از بخش های مهم ما را حل کند.

◀ شما بحث عدالت را مطرح کردید، آیا به همین خاطر هم تأکید زیادی روی سرمایه گذاری در ورزش زنان دارید و معتقدید که زودبازده هم است؟

اگر به ورزش بانوان در دنیا نگاه اجمالی داشته باشیم، می بینیم که به حوزه سلامت زنان بیشتر توجه می کنند، زیرا زنان علاقه بیشتری

تدارک، تنها داشتن استادیوم نیست بلکه باید آدم هایی که این موازین را رعایت کنند آموزش دهیم. باید نگاه مدیریتی تغییر کند و از رفتارهای دم دستی پرهیز شود. باید بلندمدت به موضوعات نگاه و متناسب جوانسازی کرد

به ورزش همگانی دارند و آن را انجام می دهند. به همین خاطر در بحث سلامت زنان، تأکید بیشتری دارند.

در مطالعه حوزه قهرمانی، فراوانی ورزش زنان خیلی کم است. اکنون هند و چین را ببینید که این دو کشور ۳ میلیارد از ۸ میلیارد جمعیت دنیا را دارند. هم اکنون زنان در حوزه قهرمانی کمتر حضور دارند. بحث دیگر به خاطر اینکه زن ها اکنون اصلی خانواده هستند، ریزش آنها در ورزش قهرمانی خیلی سریع اتفاق می افتد. در ایران هم این موضوع وجود دارد. اما اگر بحث را مهندسی نگاه کنیم و هزینه و فایده آن را؛ من معتقدم پولی که خرج ورزش زنان می شود، هم زودبازده است و هم اینکه زودتر به نتیجه می رسد. من وقتی رئیس فدراسیون قایقرانی بودم، رشته روئینگ را راه اندازی کردیم که زنان از بازی های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگ ژو تا به حال ۸ مدال گرفته اند. هر چند معتقدم که بیشتر باید کار کنیم و از این اوضاع راضی نیستیم. اما اینکه در چهار دوره بازی های آسیایی از ظرفیت ها خوب استفاده کنی، نشان می دهد اگر تمرکز روی حرکت برنامه ای باشد ورزش زنان را متحول می کند. من برای خودم که در ورزش هستم، آرزو شده که چرا زنان ما نباید در المپیک مدال طلا بگیرند. هر چند وقتی به کارنامه خودمان از ۱۹۴۸ که اولین مدال المپیک را گرفتیم، نگاه کنیم، می بینیم ایران در ۹ المپیک قبل از انقلاب و ۱۰ المپیک بعد از انقلاب شرکت داشته است. بنابراین حساسیت من روی طلا بیشتر است و معتقدم وقتی نقره می گیری، یعنی از یک ورزشکار یا کشور شکست می خوری و وقتی برنزی می گیری یعنی از دو ورزشکار یا کشور شکست خورده ای. از آن طرف هم رتبه کشورها را بر مبنای طلا محاسبه می کنند و برای من طلا اصل است. نه اینکه نقره و برنز برایم مهم نباشد، هست اما طلا برای من اهمیت زیادی دارد. از جمع ۲۷ مدال طلایی که در المپیک ها گرفتیم، ۲۳ مدال طلا برای بعد از انقلاب است. اگر به جای ۲۷ طلا، ۹۷ طلا در ۱۹ المپیک گرفته بودیم، باز هم شک نکنید منتقد بودم، از نظر نگاه حکمرانی دنبال این بودم که چرا ۹۷ طلای ما نشده ۱۹۷ طلا؟ بنابراین وقتی نگاه مدیرضایت نباشد و همیشه دنبال تعالی باشد، همچنان در وضعیت مدال گرفتن که به سرعت دارد ارتقا می یابد، خودش را نقد و تحلیل کند که چرا از المپیک پاریس با این تعداد طلا برگشتیم؟ چرا ۱۲ مدال گرفتیم؟ چرا نباید بیشتر می گرفتیم؟

◀ شاید یک بخشی فقط به قول رؤسای فدراسیون ها به نشست های تخصصی برگردد. نه. الان اصلاً رؤسای فدراسیون ها قول هم نمی دهند. اتفاقاً من دنبال این هستم تا قول بدهند. به هر حال ساز و کار فرق کرده، بودجه خیلی بهتر شده و اصلاً قابل قیاس با دوره ریاست من در فدراسیون قایقرانی نیست.

◀ اما حالا به بهانه گرانی و بالا رفتن ارز